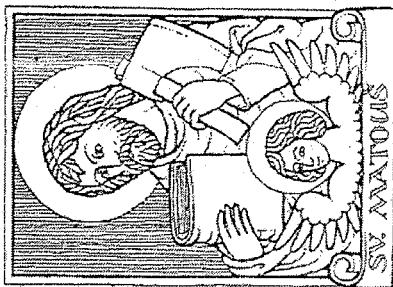

MATOUŠ

ČÍSLO 63

Začátek školy 2009

Občasník farního společenství Fryšavy a Sněžného.

Máme nového pana faráře. Je to pro farnost velká událost. Velká ani tak ne tím slovem NOVÉHO, ale tím slovem MÁME.

Když povážíme, že na jednoho kněze v naší diecézi připadají zpravidla tři farnosti, uvědomíme si, že to není samozřejmost, že naše Fryšava zase dostala kněze – i když dostává na starost dvě farnosti: Fryšavu a Sněžné.

Máme nového kněze. Co to znamená? Lépe vyjádřeno – máme zase duchovního otce. Otec a děti – to je nejpěknější vyjádření vztahu kněze a jeho farnosti, tím se vysvětluje i to, že kněz má zůstat neženatý, nemít vlastní rodinu, protože jeho rodinou je jeho farnost, jeho dětmi je všechna farní mladá chasa, a budova fary, to je velké farní „doma“ pro všechny, kteří pomoc duchovního otce potřebují.

Přejme tedy našemu novému duchovnímu otci farnosti, aby se mezi námi nikdy necítil osaměle.

Ladislav Simajchl

SVATÝ MATOUŠ, APOŠTOL (21. září)

Karmelitánské nakladatelství vydalo promluvy papeže Benedikta XVI. „O počátcích církve“. Vypráví o apoštolu sv. Matouši. Protože je mu zasvěcen náš kostel a naše farnost, máme právo obracet se zvlášť k němu v našich potřebách osobních i farních.

Ve skutečnosti je takřka nemožné popsat cele jeho postavu, protože o něm máme pouze skrovné a útržkovité zprávy. Nemůžeme tedy sestavit jeho životopis, můžeme však alespoň, na základě evangelií, načrtnout jeho obraz.

Především se s ním setkáváme ve všech seznamech dvanácti apoštolů, které Ježíš povolal. Jeho hebrejské jméno znamená „dar Boží“. První evangelium, které nese jeho jméno, jej v seznamu představuje velmi přesným označením „celník“. Takto je ztotožněn s člověkem sedícím v celnici, kterého Ježíš volá, aby jej následoval: „Když odtamtud šel Ježíš dál, uviděl v celnici sedět člověka, který se jmenoval Matouš. A řekl mu: 'Pojď za mnou!' On vstal a šel za ním.“ Také Marek a Lukáš vyprávějí o povolání člověka, jenž seděl v celnici, nazývají ho však „Lévi“.

Z evangelií vyplývá další životopisný údaj: mluví se o zázraku, jež Ježíš vykonal v Kafarnau v blízkosti Galilejského moře, tedy Tiberiánského jezera. Z toho lze vyvodit, že Matouš vykonával funkci výběrčího daní v Kafarnau, které leží právě při moři a kde byl Ježíš v Petrově domě stálým hostem.

Z těchto skromných údajů, které nám nabízí evangelium, můžeme vyvodit několik závěrů. Prvním z nich je, že Ježíš přijímá do skupiny svých blízkých člověka, jenž byl podle tehdejšího veřejného mínění v Izraeli považován za hříšníka. Matouš totiž nejen manipuloval penězi považovanými za nečisté, protože pocházely od národa, který byl Božím lidu cizí, ale navíc také spolupracoval s nenáviděnou chtivou cizovládou, která o vybírání daní svévolně rozhodovala.

Z tohoto důvodu evangelia víc než jednou zmiňují zároveň „celníky a hříšníky“, „celníky a nevěstky“. Kromě toho vidí v celnicích příklad sobeckosti.

Na základě toho dospíváme k první skutečnosti: Ježíš ze svého přátelství nikoho nevylučuje. Naopak, právě u stolu v domě Matouše-Léviho pronášejí jako odpověď těm, kdo se pohoršují nad jeho kontakty s nedůvěryhodnými lidmi, důležité prohlášení: „Lékaře nepotřebují zdraví, ale nemocní. Nepřišel jsem povolat spravedlivé, ale hříšníky.“

Radostná zvěst evangelia spočívá právě v tom, že Boží milost je nabídnuta hříšníkovi! Na jiném místě, v podobenství o farizeovi a celníkovi, kteří se přišli modlit do chrámu, Ježíš přímo poukazuje na celníka jako na cenný příklad pokorné důvěry v Boží milosrdenství. Zatímco farizeus je hrdý na svou mravní dokonalost, „celník... se neodvažoval ani pozdvihnout oči k nebi, ale bil se v prsa a říkal: „Bože, buď milostiv mně hříšnému!“ A Ježíš k tomu poznamenává: „Říká vám: Celník se vrátil domů ospravedlněn, ne však farizeus. Neboť každý, kdo se povyšuje, bude ponižen, a kdo se ponížeje, bude povýšen.“ V postavě Matouše nám tedy evangelia předkládají skutečný paradox: ten, kdo je zdánlivě nejvíc vzdálen svatosti, se může stát dokonce vzorem pro přijetí Božího milosrdenství. K tomuto tématu připojuje významný postřeh svatý Jan Zlatoústý, když poukazuje na práci, kterou dotyční právě konali. Petr, Ondřej, Jakub a Jan byli povoláni, když byli na rybolovu, Matouš právě když vybíral daně. V obou případech se jedná o málo ceněnou práci, poznamenává Jan Zlatoústý, „protože není nic odpudivějšího než úřad celníka a nic nuznějšího než rybářské řemeslo“. Ježíšovo povolání je tedy adresováno i lidem nejnižších sociálních vrstev, zatímco vykonávají svou každodenní práci.

Další závěr, který vyplývá z evangelijního vyprávění, je ten, že Matouš na Ježíšovo povolání reaguje okamžitě: „Vstal a šel za ním.“ Stručnost této věty jasně vystihuje Matoušovu pohotovost v odpovědi na povolání. Matouš zřejmě pochopil, že důvěrné přátelství s Ježíšem mu již nedovoluje pokračovat v činnosti, kterou Bůh neschvaluje. A lze si snadno domyslet, jak to vztáhnout na dnešek: také dnes je nepřijatelné, abychom lpěli na věcech, jež se neslučují s následováním Ježíše, jako je například nepoctivé obohacování. Matouš vstal a následoval Ježíše! V tom že „vstal“, lze

právem spatřovat jeho rozhodnutí skoncovat s životem v hříchu a vědomé přijetí nového, poctivého života ve společenství s Ježíšem.

Nakonec připomeňme, že tradice rané církve Matoušovi jednomyslně připisuje autorství prvního evangelia. Poprvé to zmiňuje již Papiáš, který byl kolem roku 130 biskupem v Herapolis. Píše: „Matouš sesbiral Pánova slova v hebrejském jazyce a každý je vykládal, jak nejlépe uměl.“ Historik Eusebius k tomu dodává: „Když se Matouš, který původně kázal mezi Hebrejci, rozhodl odejít také k jiným národům, napsal evangelium ve své mateřštině, a snažil se tak těm, které opouštěl, písemně nahradit to, co jeho odchodem ztráceli. Evangelium napsané Matoušem hebrejsky či aramejsky se nám nedochovalo, ale v řeckém evangeliu, které máme, i nadále slyšíme přesvědčivý hlas celníka Matouše, který se stal apoštolem, aby nám zvěstoval spásenosné Boží milosrdenství. Naslouchejme tomuto poselství svatého Matouše a stále znovu o něm rozjímáme, abychom i my byli schopni vstát a odhodlaně následovat Ježíše.

ADORAČNÍ DEN FARNOSTI: BOHATŠÍ ŽIVOT Z VÍRY V KRISTA

Adorační den je návštěvní den Pána Ježíše, mohli bychom říci. Takový den je teplem naším víry a lásky.

Když apoštolové byli v přítomnosti Krista, proměněného na Hoře proměnění, byli uchváaceni. I dnes jsou takoví, kterým se z kostela nechce, jako apoštolům z hory. Ale jsou i takoví, kteří se za pět minut nemají co modlit.

Přišel jeden farník: „Jsem asi nějak vadný, neumím a neumím delší dobu rozjímat. Nutí mě to pořád něco dělat, s modlitbou jsem raz dva hotový.“ Musel jsem mu vysvětlit, že není vadný, jen je jiný, jiné náтуры než ti druzí.

Nejlíp je to vidět na vyprávění o návštěvě Ježíšově v Betanii: Byli tři sourozenci, každý jiný. Lazar seděl a rozmlouval s Ježíšem. Marta sháněla, čím ho uctít. Maria ani nemluví, neběhá, jen okouzleně a láskyplně hledí a zírá. Stačilo jí vědomí: Pán je tu a já na něj smím hledět.

Tři sourozenci, a každý nám zobrazuje jiný typ zbožnosti: Lazar spekulativní. Aby prožíval svou víru, musí ji podepřít logikou, úvahou, argumenty. – Dovede se modlit slovy, má co říci Bohu i lidem o své víře. – Slouží Bohu rozumem.

Marta je typ agilní. Na mudrování ji neužije, ale kde je co třeba udělat, posloužit, udělá, a ráda. Víc dělá, než mluví. Slouží Bohu činem.

Maria je typ meditativní. Dovede se přiblížit Bohu nejkratší cestou – zkratkou, kterou je láska. K uvěření nepotřebuje sílu argumentů, nepotřebuje cestu smyslů, poznává a nazírá bezprostředně: slouží Bohu srdcem.

Tento typ křesťana toho při modlitbě také moc nenamluví, protože umí to nejzávažnější: naslouchat Božimu hlasu, vanutí Ducha svatého, dát se vést. To je cesta samým Kristem pochválená, cesta svatého Františka, svatě Terezie, největších světců.

Jakým způsobem máme jít ke Kristu my, já, ty? Tou nejvyšší, nazíravou, jen a jen tou?

Pro každého z nás je nejschůdnější ta cesta k Bohu, ke které nás Bůh vybavil, jakou nám dal přirozenost. Dělej jak umíš, jak ti to jde: „Chval Boha, jak moha“, říkali staří.

Jsi-li praktik, muž činu, nenuť se do kontemplativních forem, dlouhých rozjímání, ale nabídni Bohu jako dárek z lásky své činy, své dílo.

Jsi-li kontemplativního založení, nenuť se k napodobování praktiků, bylo by z toho leda trápení nad nezdařením místo radosti z předjímání nebe.

Některé středověké školy tvrdily, že přirozenost musí člověk potlačovat, ničit, ale bylo by to nepochopení. Přirozenost je nám darována, stvořená Bohem a my ji máme rozvíjet, ne ničit.

Poděkujme tedy svému Pánu za všechny milosti, které udělil těm, kteří ho přicházejí navštívit.

Poděkujme mu i za to, že mu smíme sloužit, jak umíme. Že nechce, abychom obraceli svou přirozenost, ale že právě ji smíme učinit nástrojem služby.

A kromě poděkování přidejme i prosbu; jednak za ty, kteří netouží po službě Kristu, protože ho neznají; a pak také za nás, abychom svým jednáním těm dosud nevěřícím jejich hledání usnadňovali.

VÍRA NEBO POVĚRA? MUSÍM TO ZAKLEPAT...

„Náš Jaroušek letos ještě nestonal“ – libuje si babička. A hned dodává: „Musím to zaklepat.“ – „Proč to musíš zaklepat?“ – ptám se nechápavě. – „No přece, to se tak musí, aby se to nepokazilo, to se tak přece dělá.“

Kdybych řekl babičce, aby se za své vnoučátko raději pomodlila, svěřila jej do otcovské péče lásky Boží, nevím, jestli by mě tak pohotově poslechl.

Oč tu jde? Člověk má stále, v každé životní situaci, v každém okamžiku života stále na vybranou, stálou volbu – buď víra v Dobro, Boha, nebo pohanská pověra, strach ze zla.

Krása křesťanství je v tom, že nám hlásá a nabízí společenství s Dobrem. „Bůh je láska.“ říká apoštol Jan. Drž se Dobra, kterému říkáme Bůh – a o pohanský svět Zla se nemusíš starat, nebude to už tvůj svět. Ne tak, že by se věřícím v Boha nikdy nemohlo stát nic zlého – dokud žijeme na tomto světě, kde jsou kameny a zmolý, můžeme zakopávat a zakopáváme, ale máme přítom na pomoc pevnou oporu, otcovskou Sílu, která nám pomáhá znovu vstávat až k tomu poslednímu povstání, které není zánikem, ale vstupem do náruče Dobra, Lásky.

„Musím to zaklepat, aby se mi nic zlého nestalo.“ Poslyš radu starého faráře: Klepat na dřevo? Raději zaklepej na otcovskou Lásku. Když znejistíš, něco tě vyleká, zaklepej na správném místě. Chyt' se pevné ruky – třeba té maminky, které se chytil malý Ježíš, dokud nedospěl, začni ji prosit: „Pod ochranu tvou se utíkám, Matko Páně a nebeská matko naše...“

Můžeme klepat, ale líp než na dřevo. Můžeme se pomodlit, když znejistíme nějakou starostí.

Naše moudré babičky dnešní pověry neznaly a neužívaly. Ale uměly se obrátit, když jim bylo zle, o pomoc na tu správnou adresu. Učme se od nich, jak přežít v nejistotách dnešního podivocného podnebí, podivocných lidí.

Pane, prosíme tě za naše děti – ať prospívají v moudrosti a milosti.

A ZASE TA ŠKOLA

Škola – pět písmen abecedy a co to dovede vyvolat pocitů! V červnu všichni – děti, učitelé i rodiče – „melou z posledního“. Ale něco nás nutí dojet až do cíle celoročního snažení a pokud možno na stupni vítězů přejít do sladkého prázdninového bytí. To si pak v klidu můžeme vychutnávat v červenci.

Poté však nastupuje srpen. Prázdniny se lámou do druhé poloviny a radostné emoce se mění ve směsici očekávání, těšení i obav. Záleží totiž na tom, zda se vracíme do staré známé školičky, nebo zda „startujeme“ do neznáma. Srpen nám přináší takové lehké školní „chvění“, které se s blížícím se zářím stupňuje, důkladně podporováno nabídkou obchodů a reklam. A pak to vypukne...

My dospělí si možná po všech svých školních zkušenostech oddechneme, že se nás to zkoušení a známkování přímo netýká. Ale pozor! Není to tak docela pravda. Všichni jsme totiž žáky v Boží škole, a to po celý život. Vysvědčení sice nedostáváme, ale jedno na každého přece jen čeká. Bude ho rozdávat učitel nejvyšší spravedlivý, který nás jako jediný doopravdy zná, před kterým nic neutajíme ani neošidíme. Odměnou za naši celoživotní snahu a přípravu nebudou prázdniny, ale život s Bohem. Takže pojďme se zapsat do dalšího ročníku...

Maminka Hrdinová

NAVŠTÍVÍ NÁS SVATÝ OTEC BENEDIKT XVI.

Praha, Brno, Stará Boleslav

26. -28. září 2009

Modlíme se:

Bože, náš nebeský Otče, děkujeme Ti, že nás navštíví Svatý otec Benedikt XVI. Veď nás svou láskou, abychom se dobře připravili na setkání s tím, kdo řídí celou církev. Abychom ho přijali jako Marta a naslouchali mu jako Maria, když je navštívil Kristus.

Dej nám: ať se zpevní naše víra, abychom pozorně naslouchali jeho slovům; ať se s nadějí otevřou naše srdce, neboť nám jistě přináší dobrou zvěst; ať se rozhoří naše láska, aby se u nás cítil dobře.

Dopřej nám, abychom mu mohli ukázat mnoho dobrých činů a udělali mu tím radost. Dej, aby dny, které v naší vlasti stráví, byly pro něho i pro nás a celou společnost přínosem a povzbuzením.

Prosíme o to skrze Krista, našeho Pána. Amen.

MODLITBA STÁRNOUCÍHO KNĚZE

Bože, celý život jsem ze všech sil sloužil druhým lidem. Nebylo týdne, kdy bych nepodal svaté přijímání, nevyslechl lidské strasti ve svátostné zpovědi, nebo neutěšil zarmoucené srdce, když hledalo pomoc. Snažil jsem se být druhým nablízku ve chvílích těžkých i v těch všedních. Víím, že ne vše, co jsem v životě konal, bylo dobré a správné. Ale stejně, jako jsem druhým odpouštěl jejich pochybení, vždy jsem se modlil za to, aby i mně bylo odpuštěno.

Dnes však, když mi sil ubývá a mé tělo i duše jsou znavené, nosím v sobě tolik obav. Jak strávím poslední roky života? Co se mnou bude? Kdo se o mě postará? Až budu muset odejít z farnosti pryč, kdo z mých přátel si na mě najde čas? Bude někdo stát o mou společnost? Budu mít ještě vůbec nějaký domov?

Pane, neopust' mne!

.....
Matouš: farní občasník, pro vnitřní potřebu vydává farnost Fryšava